

er den, at man saa meget som muligt vil have, at Forligelsescommissairerne skulle være Folk, der ikke senere kunne faae med Sagen at gjøre, hvis den skulle komme for Retten. Den samme Dommer, som var Forligsmægler, kunde jo siden komme til at dømme i Sagen, og det vilde stedse være en Hindring for Parterne, naar der skulle mægles Forlig, de vilde ikke være saa aabne og ligefremme som ellers. Det gaaer altsaa slet ikke an, at Dommere eller Sagførere, der, som sagt, senere kunne faae med Sagen at gjøre, idet de enten kunne blive Sagførere for en af Parterne eller Dommere i Sagen; vide Alt, hvad der er foregaaet ved Forligsmæglingen. Det er bedst, naar det ikke er Tilfældet, og det er af den Grund, at Dommere og Sagførere ikke kunne være Forligsmæglere, og ingenlunde af de Grunde, som den næstforegaaende Taler tillagde dem. Det var kun disse to Bemærkninger, som jeg vilde tillade mig at fremsøre, og paa Grund heraf vil jeg tilraade, at Lovforslaget bliver, som det er.

J. F. Petersen: Den ærede sidste Talers Indsigelse mod at tillægge Sogneforstanderskaberne den Indflydelse, som her har været paa Tale, troer jeg, hidrører fra en noget feilagtig Opfattelse af det hele Forhold. Hvis jeg opfattede de Uttringer rigtig, som for et Dieblif siden faldt fra den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (C. N. Petersen), saa gif de kun ud paa at

modbevise Rigtigheden af den Mening, at Sogneforstanderskaberne skulle vælge Forligelsescommissairer; har jeg ikke taget feil heri, og turde jeg forudsætte, at han ikke vilde have meget imod, at Forslagsretten henlægdes til de nævnte Communerad, saa vilde der ikke være nogen betydelig Divergens mellem hans og min Mening i saa Henseende. Til en Bemærkning, jeg tillod mig til § 3, bemærkede den høitagtede Justitsminister, at det vilde være en Urimelighed at supponere, at Magistratens Forslagsret skulle kunne bestaae med dette Forslags Bestemmelser. Jeg kan nu vanskeligt berolige mig derved og det hidrører maaskee derfra, at jeg har seet denne Forslagsret brugt paa en saadan Maade, at jeg kalder det et Misgreb. Jeg har seet det Tilfælde, at Magistraten eller Byfogden netop ikke har villet bringe en Mand i Forslag, hvorom der i Kjøbstaden var en sjelden Genstemmighed. Jeg kan maaskee være noget paavirket af dette Tilfælde, men det forekommer mig endnu, at det vilde være rigtigt, at det blev klart betegnet i Loven, saaledes som det ogsaa var det i det Forslag, som her blev behandlet for 2 Aar siden, at denne Forslagsret er ophævet; thi at Magistraten, som ialtfald kun udgjør en Minoritet i Communalbestyrelsen, kunde beholde denne Forslagsret, selv under den foreslaaede nye Tingenes Orden kan dog vist ikke nægtes, i hvor uheldigt dette end fra mit, og vistnok Manges, Synspunkt maatte være.